

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3CoCsp/54/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 0019200380
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Angelika Sopoligová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2022:0019200380.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Angeliky Sopoligovej a členov senátu JUDr. Petra Tutka a JUDr. Borisa Brondoša v spore žalobcu: Z. I., E.. XX.XX.XXXX, I. Y. XXX, zastúpeného Mgr. Matúš Macko, advokát so sídlom vo Svidníku, Karpatská 804/10 proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a.s., so sídlom v Piešťanoch, Teplická 7434/147, IČO: 36 234 176, zastúpenému Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA, s.r.o., so sídlom v Trenčíne, Piaristická 707/25, IČO: 47 234 679, o zaplatenie 613,- eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Michalovce, č.k. 19Csp/7/2019-134 zo dňa 2. júla 2021

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e rozsudok vo vyhovujúcom výroku o zaplatení 300,00 eur, ako aj vo výroku o trovách konania.

II. N e p r i z n á v a stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Košice I (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) rozsudkom označeným v záhlaví tohto rozhodnutia rozhodol v tomto znení:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 300 Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku žalobu zamietá.

II. Priznáva žalobcovi ako strane plne úspešnej v konaní náhradu trov v pomere 100%, ktoré je povinný nahradiť žalobcovi žalovaný.

2. Žalobca sa žalobou doručenou súdu 21. januára 2019 domáhal proti žalovanému zaplatenia primeraného finančného zadostučinenia vo výške 613,- eur. Žalobu odôvodnil tak, že v konaní vedenom na Okresnom súde Michalovce pod spisovou značkou 5Csp/168/2016 o vydanie bezdôvodného obohatenia bol ako žalobca v postavení spotrebiteľa. V konaní bol úspešný, keďže súd vyhovel podanej žalobe o vydanie bezdôvodného obohatenia rozsudkom zo dňa 24. 4. 2017, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť. V odôvodnení rozhodnutia súd uviedol, že na predmetnú zmluvu sa vzťahuje zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, pričom nie je možné vylúčiť ani pôsobnosť zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý je predpisom obsahujúcim kogentné ustanovenia, dávajúc do pozornosti odôvodnenie rozsudku 5Csp/168/2016 s odkazom na ust. § 3 ods. 5 tretia veta zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Žalovaný so žalobou nesúhlasil, keďže je potrebné kumulatívne naplniť porušenie ustanovení zákona o ochrane spotrebiteľa a osobitného právneho predpisu, dávajúc do pozornosti aj dôvodovú správu k ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa

3. Na základe vykonaného dokazovania a jeho vyhodnotenia, súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, keďže žalobca žiadal priznať v spore primerané finančné zadostučinenie vo výške 613,- eur z dôvodu, že súd v právoplatnom a

vykonateľnom rozhodnutí súdu pod sp.zn. 5Csp/168/2016 konštatoval porušenie práva žalobcu, nakoľko predmetná úverová zmluva neobsahuje údaj v zmysle § 9 ods. 2 písm. f/ zákona o spotrebiteľských úveroch, s odkazom aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 6Cdo/127/2017, keďže pre úspešné uplatnenie predmetného nároku sa nevyžaduje vznik žiadnej ujmy na strane spotrebiteľa a výška finančného zadosťučinenia má byť primeraná vzhľadom na okolnosti konkrétneho prípadu, čo je úvahou súdu. V danom prípade bola naplnená podmienka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti s odkazom na právoplatný a vykonateľný rozsudok Okresného súdu Michalovce 5Csp/168/2016 v znení aj aplikačnej praxe, a preto súd prvej inštancie priznal žalobcovi finančné zadosťučinenie v sume 300,- eur ako primerané, nakoľko súd vychádzal zo zistenia, že žalovaný napriek vedomosti o existencii konania 5Csp/168/2016, trval opakovane na tom, aby si žalobca svoje povinnosti zo zmluvy plnil naďalej podľa podmienok zmluvy a teda napriek spornosti nároku medzi účastníkmi úverovej zmluvy, vyvíjal naďalej na žalobcu nátlak a na plnení povinností trval. Súd ďalej vychádzal z toho, že ak by si žalobca neuplatnil svoje právo v konaní 5Csp/168/2016, žalovaný by mal nárok napriek porušeniu svojich povinností na vrátenie sumy 2797,- eur nad poskytnutý úver 2600,00 eur (84 splátok po 64,26 eur mesačne mínus úver 2600,00 eur), čo sa rovná výške poskytnutého úveru. Keďže žalovaný vo výške 2797,00 eur úver nepreplatil, ale iba v sume 613,00 eur, polovica tejto sumy je postačujúca na účely primeranosti finančného zadosťučinenia. Žalovaný sa v konaní 5Csp/168/2016 proti konštatovaniu o porušení svojich povinností ani nebránil a proti rozsudku odvolanie nepodal, teda si bol vedomý, že protiprávne vo vzťahu k žalobcovi konal. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, a keďže výška primeraného finančného zadosťučinenia vychádza z úvahy súdu, súd priznal žalobcovi 100% nárok na náhradu trov konania.

4. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote (včas) odvolanie žalovaný. Uplatnil odvolacie dôvody v zmysle § 365 ods. 1 písm. d/, f/ a h/ CSP, pričom konkrétne napádal priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 300,- eur, ako aj súvisiaci výrok o trovách konania. Tvrdil, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je nedôvodné a nepodložené s tým, že ani z výpovede žalobcu učinenej na pojednávaní dňa 2.6.2021 nie je zrejmé, akéj ujmy sa žalovaný na žalobcovi dopustil, a to s odkazom aj na uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 13.5.2021 v konaní vedenom pod sp.zn. 9CoCsp/12/2021, keďže inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné ohodnotenie žalobcu, resp. na jeho kompenzáciu majetkovej škody. Žalobca žiadnym relevantným spôsobom nepreukázal, v čom pociťoval porušenie svojich práv, aké to malo pre neho dôsledky, v čom vidí odôvodnenosť požadovanej výšky primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 613,- eur (súdom priznanej 300,- eur), a preto nesúhlasil s rozhodnutím súdu. Navrhoval, aby odvolací súd zrušil a vrátil v napadnutej časti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prípadne, aby rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil a priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania.

5. Žalobca sa k odvolaniu žalovaného nevyjadril.

6. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd podľa § 34 CSP, na základe podaného odvolania žalovaného vec podľa ust. § 385 ods. 1 CSP prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania a preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v medziach odvolaní, t.j. v rozsahu vyplývajúcom z § 380 ods. 1, 2 CSP (vymedzenom odvolacími dôvodmi a námietkami uvedenými v odvolaní) a § 379 CSP, spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné a preto rozsudok potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP.

7. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 26.5.2022 o 10.40 hod., v pojednávacej miestnosti č. dverí 230/II. posch., pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia bolo zverejnené dňa 10.5.2022 na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Košiciach v zmysle § 219 ods. 1, 3 CSP a § 378 ods. 1 CSP.

8. Žalovaný podal odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d/, f/ a h/ CSP.

9. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d/ CSP, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

10. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/ CSP je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 191 a nasl. CSP, a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo.

11. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov strán alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 192, § 193 a § 205 CSP.

12. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval.

13. Odvolací súd po preskúmaní odvolania žalovaného dospel k záveru, že namietané odvolacie dôvody nie sú naplnené.

14. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu pre náležité zistenie skutkového stavu, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ust. § 191 a nasl. CSP, z týchto dôkazov dospel k správny skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie a zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver, ktorý odôvodnil podľa § 220 ods. 2 CSP, a preto správne, podrobné a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody rozsudku, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP), keďže odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie dáva odpoveď na všetky argumenty uvádzané žalovaným v odvolaní. Žalovaný uvádza skutočnosti, ktoré už boli uvedené pred súdom prvej inštancie a s ktorými sa súd náležite a správne vypořiadal pri rozhodovaní vo veci, a preto odvolacie námietky nie sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

15. Výsledky dokazovania vykonaného pred súdom prvej inštancie, aj podľa názoru odvolacieho súdu dávajú dostatočný skutkový základ pre záver o tom, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom revolvingovom úvere neobsahovala základnú náležitosť v zmysle ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, a to údaj o RPMN s poukazom na skutočnosť, že nedošlo ku konkrétnej akceptácii návrhu na uzavretie zmluvy podľa § 44 ods. 2 OZ, keďže údaj o PRMN v žiadosti o úver („Údaje o požadovanom spotrebiteľskom úvere revolvingového typu“) a pri schválení úveru („Údaje o schválenom spotrebiteľskom úvere revolvingového typu“) bol rozdielny, t.j. vymedzený nie jasne a určito s tým, že tento údaj predstavuje obligatórnu náležitosť zmluvy. V dôsledku uvedeného posúdenia je preto záver súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru v zmysle § 11 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. vecne správny s tým, že v predmetnej úverovej zmluve RPMN nie je uvedená ako konkrétne číslo, ale ako nejaké percentuálne rozpätie, čo je neplatné, nakoľko pre spotrebiteľa nie je tento údaj uvedený jasne a určito, pričom zo zmluvy rovnako nevyplýva konečná splatnosť úveru.

16. Žalovaný zároveň podaným odvolaním namietal nepreskúmateľnosť odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie v časti priznaného primeraného finančného zadostučinenia majúc za to, že súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním nedospel k záveru, na základe ktorého by mohol v danom prípade aplikovať § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., s čím sa v odvolaní súd nestotožňuje.

17. Výsledky dokazovania vykonaného pred súdom prvej inštancie aj podľa názoru odvolacieho súdu dávajú dostatočný skutkový základ pre záver o povinnosti žalovaného uhradiť žalobcovi finančné zadostučinenie v priznanej výške, ktorú aj odvolací súd považuje za primeranú a v zmysle § 220 ods. 2 CSP aj odôvodnenú.

18. V danom prípade súd prvej inštancie správnou aplikáciou ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. dospel k záveru, že boli splnené všetky predpoklady pre priznanie finančného zadosťučinenia žalobcovi majúci za preukázané, že žalobca ako spotrebiteľ v predmetnom konaní úspešne a právoplatne uplatnil porušenie povinnosti stanovenej zákonom o spotrebiteľských úveroch, pričom odvolací súd považuje za správny aj záver súdu prvej inštancie ohľadom jeho výšky (viď body 16. až 22. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie). Úvaha súdu prvej inštancie v tomto smere nevybočila z medzí a hľadísk stanovených zákonom, a túto úvahu odvolací súd považuje za správnu.

19. Podľa § 3 ods. 5 veta tretia zákona č. 250/2007 Z.z. spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

20. Vychádzajúc zo znenia vyššie spomínaného zákonného ustanovenia možno konštatovať, že ide o ustanovenie s tzv. relatívne neurčitou hypotézou, ktorá neustanovuje žiadne kritéria na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadosťučinenie a ako treba určiť jeho výšku. Zo znenia tohto ustanovenia možno vyvodiť, že podmienkou priznania nároku na primerané finančné zadosťučinenie je také porušenie spotrebiteľského práva, ktoré spotrebiteľ úspešne uplatní na súde a vychádza z porušenia povinnosti dodávateľa ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. a osobitnými predpismi.

21. Výsledky vykonaného dokazovania svedčia o tom, že zo strany žalovaného došlo k porušeniu práv žalobcu ako spotrebiteľa. V predmetnom konaní bol žalobcovi ako spotrebiteľovi priznaný vo vzťahu k žalovanému ako dodávateľovi nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorý vznikol v súvislosti s plnením, prijatým od žalobcu zo strany žalovaného na základe úverovej zmluvy. Súd v tomto konaní dospel k záveru, že predmetná zmluva neobsahuje údaje uvedené v § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., preto daný úverový vzťah vyhodnotil ako bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 písm. d) Zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom v rozhodnom období (t.j. v čase uzavretia zmluvy o úvere, v danom prípade v znení platnom dňa 14.8.2012).

22. Možno tak jednoznačne konštatovať, že zo strany žalovaného došlo k porušeniu zákona na ochranu spotrebiteľa, a to konkrétne zákona č. 129/2010 Z.z., pričom pokiaľ ide o výšku primeraného finančného zadosťučinenia, zákon nestanovuje konkrétne kritériá, ktorými by sa mal súd riadiť.

23. Odvolací súd je toho názoru, že pri stanovení výšky primeraného finančného zadosťučinenia treba vychádzať z toho, že spomínané ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú, ale aj funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradilo dodávateľov od nekalého konania, ktorého sa dopustili voči úspešným spotrebiteľom, ktorí uplatnili svoje práva v súdnom konaní, čo treba chápať aj ako satisfakciu spotrebiteľovi za to, že vstúpil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejšou stranou, ktorou je dodávateľ a tým priniesol prospech aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite.

24. Odvolací súd má za to, že priznanú finančnú náhradu nemožno považovať za „výhodu“ žalobcu, ale za nárok vyplývajúci zo zákonných ustanovení. Niet pochyb o tom, že medzi stranami sporu došlo na základe zmluvného vzťahu zo zmluvy o úvere k založeniu takých práv a povinností, ktoré boli dojednané v rozpore so zákonom. Ako už bolo skôr uvedené, žalobca ako slabšia zmluvná strana nemohla ovplyvniť obsah zmluvy. Zo strany žalovaného došlo k porušeniu jej spotrebiteľských práv, preto takéto konanie bolo spôsobilé privodiť žalobcovi ujmu spočívajúcu v nezákonnom preplatení pôžičky a následnej strate finančných prostriedkov, čo pri zohľadnení ďalších rozhodujúcich kritérií, na ktoré poukázal súd prvej inštancie, možno považovať za dôvod pre priznanie finančného zadosťučinenia vo výške uvedenej súdom prvej inštancie, ktorú aj podľa odvolacieho súdu možno považovať za primeranú vo výške 300,- eur, a to aj vzhľadom na výšku bezdôvodného obohatenia 613,- eur.

25. S ohľadom na všetky vyššie uvedené závery odvolací súd rozsudok v časti I. výroku potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny v spojení s výrokom o nároku na náhradu trov konania.

26. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi, ktorý bol v odvolacom konaní plne

úspešný, nepriznal proti žalovanému, ktorý nebol v odvolacom konaní úspešný, nárok na náhradu trov odvolacieho konania, keďže k podanému odvolaniu sa nevyjadril, čím mu v odvolacom konaní nevznikli trovy odvolacieho konania s tým, že neúspešný žalovaný nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

27. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).